

bylo rozbito). Nestačilo by prý dále ani pouhé vědomí, nýbrž bylo by třeba přímého úmyslu pachatelova, takové nebezpečí způsobiti a toho rozsudek nezjistil. Avšak stížnost není odůvodněna. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný mrštil dvakráte po sobě po dvou jedoucích automobilech, a to po prvním otevřeném, v němž seděly dvě osoby, sklenicí, po druhém, krytém, v němž byly i se šoférem tři osoby, kamenem, ze vzdálenosti tří metrů prudce se k tomu rozešnav. Zjišťuje, že sklenice proletěla v bezprostřední blízkosti prvního automobilu a rozbila se o protější zeď, nikoho nepoškodivši; kámen dopadl na karesorii druhého auta asi $\frac{1}{4}$ m před předním sedadlem, kde seděl svědek F. a $\frac{1}{4}$ m pod jeho okrajem. Poněvadž byly oba předměty vrženy z malé vzdálenosti prudce do jedoucích aut a v takovém případě nikdy nelze předvídati, kam předmět dopadne a kterou část zasáhne, dlužno dáti za pravdu prvnímu soudu v tom, že zlomyslné jednání obžalovaného bylo způsobilé vyvolati nebezpečí naznačené v §u 85 b) tr. zák., totiž pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí, uváží-li se, že zranění osob v automobilu mohlo nastati buď přímým dopadnutím vržených předmětů, nebo nepřímo odrazem rozbité součástky vozidla (zvláště střepinami rozbitého skla), nebo konečně následkem poškození strojového zařízení, jak známo velmi citlivého. Okolnost, že ani v tom ani v onom případě nikdo poškozen nebyl, nemůže obžalovaného zbaviti viny, poněvadž k naplnění skutkové podstaty zločinu, o který jde, stačí možnost takového nebezpečí. Záležíť trestná činnost §u 87 tr. zák. právě v tom, že bylo (jakýmkoliv jednáním, předsevzatým ze zlomyslnosti, způsobeno nebezpečí v §u 85 b) naznačené. Po stránce subjektivní nežadá se ani zvláštní zlomyslnosti, ani úmyslu, směřujícího k poruše, nýbrž stačí úmysl ohrožovací, t. j. vědomí pachatele, že svou činností způsobuje naznačené nebezpečí, jedná-li pachatel v úmyslu, směřujícím k poruše, bylo by to úmyslné poškození dle §§ů 134, 152, 85 tr. zák. atd., po případě by zde byl souběh těchto činů s §em 87 tr. zák., kdyby na příklad pachatel chtěl jednoho usmrtiti, těžce poraniti atd. a při tom uvedl jiné v nebezpečí. Když vzešel skutečně úraz, pak platí vyšší sazba trestní.

Čís. 1424.

Příčinný vztah mezi činem a výsledkem dlužno dle druhé věty §u 1 tr. zák. posuzovati čistě objektivně.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1923, Kr I 1315/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 31. října 1922, pokud jím stěžovatel byl uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle dle §u 152 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 9 a), b) a 10 §u 281 tr. ř. Dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá, že v rozsudku zjištěné

jednání stěžovatelovo nenaplnuje skutkové podstaty zločinu dle §u 152 tr. zák. Rozsudek prý sice zjišťuje, že obžalovaný vyhodil Marii K-ovou otevřenými dveřmi z kuchyně na chodbu, zasadiv jí tak prudkou ránu, že padla a narazila levou stranou prsou na škopíček opodál stojící, při čemž si zlomila žebro a utrpěla těžké poranění, které mělo za následek nezpůsobilost k povolání přes 20 dní, — zjišťuje sice také, že obžalovaný jednal proti K-ové v úmyslu nepřátelském, t. j. v úmyslu útočném proti jejímu tělu a zdraví, vyjímajíc úmysl usmrtiti, to však dle náhledu zmateční stížnosti nestačí, není-li zjištěno, že obžalovaný mohl předvídati, že z jeho jednání zpravidla vzhází neb aspoň snadno vzejíti může zlo, které z něho skutečně vzešlo. Stížnost tedy hájí právní náhled, že uvedená slova §u 1 tr. zák. tvoří nikoliv objektivní, nýbrž subjektivní předpoklad nepřímého zlého úmyslu, — a dovolává se k podpoře svého mínění vývodů zmateční stížnosti, otištěných v rozhodnutí čís. 2714 bývalé úřední sbírky. Že v případě, o nějž jde, obžalovaný nemohl předvídati, že K-ová utrpí následkem vyhození z kuchyně těžké poranění, dovozuje stížnost z toho, že stěžovatel nemohl tušiti, že K-ová dopadne na škopíček, který náhodou stál u dveří sousedových, a dále z okolnosti, že obžalovaný, vystrčiv K-ovou z kuchyně, přidržel dvéře z obavy, by se nevrátila zpět, z čehož prý jasně jde na jevo, že vůbec nepomyslel na to, že by se K-ová mohla těžce poranit. S náhledem zmateční stížnosti, nelze souhlasiti. Ze znění druhé věty §u 1 tr. zák. vyplývá, že zákon stanoví pro nepřímý zlý úmysl požadavek, tam vytčený, jako předpoklad objektivní, poněvadž se ani slovem nezmiňuje o tom, že by obžalovaný musel předvídati aspoň možnost nastalého výsledku, což by zajisté učinil, kdyby takovou náležitost zamýšlel. Stačiloť by prostě prohlásiti pachatele odpovědným za výsledek, který mohl předvídati, a zákon by se neptal dále, může-li zlo z činu o sobě snadno vzejíti čili nic. Nelze dále přehlédnouti, že § 1 tr. zák. vyslovuje jen všeobecnou zásadu, že se trestní zákon v mnohých případech spokojuje s nepřímým zlým úmyslem, kdežto zvláštní náležitosti tohoto úmyslu se stanoví teprve u jednotlivých zločinů. Tu pak se praví na př. v §u 86, poslední odstavec a v §u 167, odstavec a) tr. zák. výslovně, že trest smrti stihne jen pachatele, který mohl předvídati nastalý výsledek, kdežto v §u 152 tr. zák. se mluví pouze o úmyslu nepřátelském, t. j. úmyslu, zle nakládati s napadenou osobou, a nežádá se dále, by pachatel předvídal nebo mohl předvídati výsledek, čímž se zřejmě vyslovuje jeho odpovědnost za všechny následky, které vzešly z jeho činu. Nejen dosavadní judikatura, nýbrž částečně i nauka (Glaser a Lammasch) stojí při výkladu druhé věty §u 1 tr. zák. na tomto stanovisku, že totiž dlužno posuzovati příčinný vztah mezi činem a výsledkem čistě objektivně, kdežto jiní žádají, aby pachatel nezamýšlený výsledek předvídal (Löffler) neb aspoň mohl předvídati (Finger, Stoss, Janka, Geyer). Zmateční stížnosti by ostatně nebylo lze vyhověti ani v tom případě, kdyby její výklad §u 1 druhé věty tr. zák. byl správným. Zasadil-li obžalovaný kulhavé (jak sám doznává) Marii K-ové ránu tak prudkou — jak zjišťuje napadený rozsudek — musí býti zřejmo každému, tudíž i obžalovanému, že taková rána může míti za následek těžké poranění,

bez ohledu na to, dopadla-li zasažená prudce na zem, zeď, či cizí předmět nahodile opodál stojící. S tohoto hlediska jest tedy úplně lhostejno, zda věděl obžalovaný, že venku stojí škopík, a zda nechal kuchyňské dvěře po vyhození K-ové otevřeny čili nic.

Čís. 1425.

Jazyková neznalost porotců nezakládá ještě důvodu zmatečnosti dle čis. 1 Šu 344 tr. ř.

Jakmile porotci po řízení dle Šu 331 tr. ř. změnili odpověď na otázky, nelze z dřívějších jejich odpovědí ničeho dovozovati.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1923, Kr I 762/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Růženy S-ové do rozsudku porotního soudu v Litoměřicích ze dne 17. října 1923, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zabití dle Šu 140 tr. zák.

Důvody:

Zmatek dle čis. 1 Šu 344 tr. ř. shledává zmateční stížnost v tom, že prý porotní soudní dvůr nebyl náležitě obsazen; máť prý se porotní soud skládati ze 12 porotců, schopných sledovati trestní řízení, tudíž znalých jednacího jazyka tak, aby mohli postřehovati aspoň důležité okolnosti. V tomto případě ukázalo se prý však teprve na konci líčení při druhém objasňování otázek předsedou, že tři z porotců nebyli znalí a mocní jazyka českého ani na tolik, aby českému vysvětlení rozuměli, jak prý patrně z toho, že žádali předsedu, by jim vysvětlení to ztlumočil po německu. Stížnost jest bezdůvodná. Vývody její nasvědčují předně tomu, že stěžovatelka nerozlišuje řádně mezi porotním soudním dvorem a porotní lavicí. Dle §§ 300 a 301 tr. ř. sestává každý soud porotní jednak ze soudního sboru (senátu), složeného ze tří soudců z povolání a ze zapisovatele, jednak z 12 porotců (lavice porotců). Dle jasného znění čis. 1 Šu 344 tr. ř. tvoří nenáležité obsazení důvod zmatečnosti jen u porotního dvoru soudního, to jest u soudcovského sboru, spolupůsobícího při porotním líčení (§§ 300 a 301 tr. ř.), kdežto při lavici porotců přichází v úvahu pouze její úplnost a jen nedostatek této, nikoli však též nenáležité obsazení, jest stanoven za důvod zmatečnosti. Neznalost jazyka jednacího není uvedena na straně porotců mezi důvody v čis. 1 Šu 344 tr. ř. výlučně, tedy nerozšiřitelně vypočtenými a není proto stížnost oprávněna dovolávati se z oné příčiny citovaného zmatku. Dle jediné směrodatných záznamů protokolů o hlavním přelíčení učinil obhájce stěžovatelky teprve po vynesení rozsudku návrh, aby se protokolovalo, že při druhém opravném řízení dle Šu 331 tr. ř. byli 3 neb 4 porotci předsedou v síni porotců poučeni také v řeči německé. Obsah tohoto návrhu nekryje se s tím, co obhájce nyní ve stížnosti uvádí a neopravňuje také nikterak nutně k závěru, že dotyční porotcové nebyli pro